

**WYROK Z DNIA 20 WRZEŚNIA 2002 R.
WK 31/02**

Sąd orzekający karę ograniczenia wolności, z której wynika obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, określając wymiar godzin tej pracy w stosunku miesięcznym, nie ma możliwości ustalenia go poniżej minimum przewidzianego w art. 35 § 1 k.k. Zmniejszenia ustalonej liczby godzin pracy może wszakże dokonać, na podstawie art. 61 § 2 k.k.w., sąd uprawniony do orzekania w sprawach dotyczących wykonania owej kary.

Przewodniczący: sędzia SN płk S. Kosmal.

Sędziowie SN: płk E. Matwijów (sprawozdawca), ppłk M. Pietruszyński.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: płk J. Cieplowski.

Sąd Najwyższy w sprawie Tomasza T., skazanego za popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2002 r. kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego od prawomocnego wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 30 kwietnia 2002 r.

uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i sprawę w tym zakresie przekazał wymienionemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie:

Wojskowy Sąd Garnizonowy w W., wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2002 r., uznał Tomasza T. za winnego tego, że „w okresie od dnia 12.07.2000 r. do dnia 17.08.2000 r. pełniąc zawodową służbę wojskową w Jednostce Wojskowej w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej użył jako autentycznych dowodów wpłaty za wypoczynek dzieci, czym doprowadził Jednostkę Wojskową w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że przedstawił w wymienionej jednostce podrobione dowody wpłat nr 156 i 157 z dnia 12.07.2000 r. Biura Usług Turystycznych «TUR – POL» w W., opiewające na kwotę 800 zł każdy, na podstawie których do dnia 17.08.2000 r. pobrał z kasy oddziału gospodarczego Jednostki Wojskowej w O. nienależne mu świadczenie pieniężne z tytułu częściowego zwrotu poniesionych kosztów zorganizowanego wypoczynku dzieci w kwocie 1143,40 zł”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.

Za tak przypisany czyn, Wojskowy Sąd Garnizonowy w W. na podstawie art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k., skazał go na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, a na podstawie art. 35 § 1 k.k. zobowiązał skazanego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazane przez sąd, w wymiarze 10 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 55 § 1 k.k.w. nadzór nad wykonywaniem kary ograniczenia wolności powierzył Sądowi Rejonowemu w O.

Wyrok ten uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Od tego wyroku kasację na niekorzyść Tomasza T. wniósł na podstawie art. 521 k.p.k. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżając to orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze. W skardze kasacyjnej Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny sformułował zarzut rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 35 § 1 k.k., polegający na zobowiązaniu oskarżonego, będącego w chwili orzekania osobą cywilną, której wymierzono karę ograniczenia wolności, do wykonania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 10 godzin miesięcznie, zamiast, jak przewiduje ustawa, minimum 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Przy tak sformułowanym zarzucie kasacyjnym Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie prawomocnego wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie temuż sądowi do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony w kasacji zarzut obraży art. 35 § 1 k.k. jest zasadny.

Orzekając o obowiązku pracy przez zobowiązanie skazanego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 10 godzin miesięcznie, sąd pierwszej instancji uczynił to z obrażą art. 35 § 1 k.k.

Zgodnie z powołanym przepisem ustawy karnej, sąd ten mógł nałożyć na skazanego obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym. Określając wymiar godzin poniżej ustawowego minimum naruszył dyspozycję art. 35 § 1 k.k.

Z uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku nie wynika wprawdzie, czym się kierował sąd nakładając na skazanego obowiązek pracy w rozmiarze nieprzewidzianym przez kodeks karny. Nie zmienia to faktu, iż w postępowaniu tym niedopuszczalne jest modyfikowanie przewidzianych przez ustawodawcę obowiązków, które orzeka sąd w związku ze skazaniem na karę ograniczenia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Takie modyfikacje w zakresie obowiązków przewidziane są w postępowaniu wykonawczym. A zatem tylko w tym postępowaniu określony w art. 35 § 1 k.k. obowiązek pracy mógłby ulec zmianie w zakresie zmniejszenia liczby godzin wykonywanej pracy. Zgodnie bowiem z art. 61 § 2 k.k.w., tylko w postępowaniu wykonawczym sąd mógłby zmniejszyć liczbę godzin wykonywanej pracy do 10.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.